

De tocht van de Argonauten

ISBN: 9789465544830

Omslagontwerp: X Oudeis

**© 2026 P en B Cornelissen, Hamont-Achel,
Belgium**

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of, openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher.

Eerste druk

De tocht van de Argonauten

X Oudeis

Woord vooraf

Lang voordat Odysseus zijn lange zwerftocht begon en voordat Troje ten onder ging, voeren de Grieken al uit over de onbekende zee. Hun beroemdste zeereis was die van Jason en de Argonauten, de helden die op zoek gingen naar het legendarische Gulden Vlies.

Deze bewerking is gebaseerd op *The Argonauts* van Joseph Jacobs, opgenomen in *The Book of Wonder Voyages* (1919). Jacobs baseerde zijn verhaal op de klassieke overlevering van de *Argonautica* van Apollonios Rhodios, het beroemde hellenistische epos over de tocht van Jason en zijn metgezellen.

Het verhaal begint in Iolkos, waar Jason een gevaarlijke opdracht krijgt: hij moet naar het verre Kolchis varen en daar het Gulden Vlies bemachtigen. Voor die onderneming wordt de Argo gebouwd, een schip dat niet zomaar een schip is. Aan boord verzamelen zich enkele van de grootste helden uit de Griekse sagen: onder anderen Herakles, Orpheus, Kastor en Polydeukes en vele andere dappere mannen.

Hun reis voert hen langs onbekende kusten en door vreemde landen. Onderweg krijgen ze te maken met stormen, monsters, koningen en raadselachtige volken.

Wanneer de Argonauten uiteindelijk Kolchis bereiken, blijkt dat het Gulden Vlies niet zomaar voor het grijpen ligt. Daar ontmoet Jason ook Medea, de dochter van koning Aietes, een vrouw met bijzondere kennis en macht. Haar rol zal van grote betekenis worden voor Jasons onderneming.

De centaur Cheiron

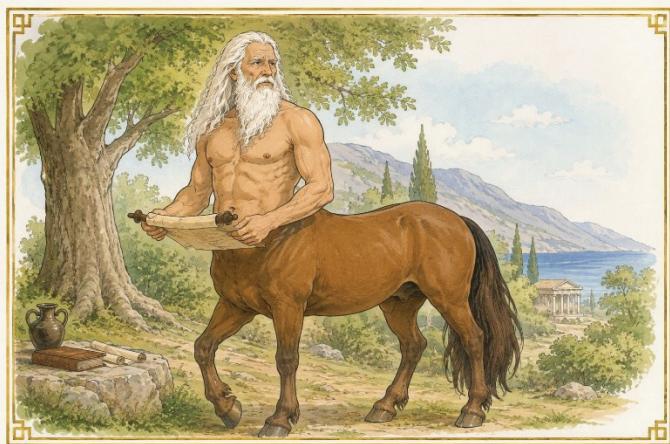
Ooit vertrokken Griekse helden naar een ver land voor een gevaarlijke opdracht: het bemachtigen van het legendarische Gulden Vlies. Maar wat was dat Gulden Vlies eigenlijk? De oude Grieken vertelden dat het in Kolchis hing, aan de oostkust van de Zwarte Zee. Het was vastgemaakt aan een beuk in het heilige woud van Ares, de oorlogsgod. Het was de gouden vacht van de wonderbaarlijke ram die Phrixos en Helle had gered. Phrixos en Helle waren de kinderen van Athamas, de koning van Orchomenos, en Nephele, de wolkenodin. Toen er een grote hongersnood over het land kwam, wilde hun boze stiefmoeder Ino hen uit de weg ruimen, zodat haar eigen kinderen later konden regeren. Daarom vertelde ze dat de goden eisten dat de twee kinderen op het altaar werden geofferd. De ongelukkige Phrixos en Helle werden naar het altaar gebracht. De priester stond al klaar met zijn mes toen plotseling uit de wolken de gouden ram verscheen. Het dier nam de kinderen op zijn rug en verdween met hen over land en zee. Daarna werd Athamas door waanzin getroffen. In zijn woede doodde hij een van zijn kinderen. Ino vluchtte met haar andere kind in haar armen. Ze sprong van een hoge rots in zee en werd, zo vertelt het verhaal, samen met haar kind veranderd in een zeegodin.

Ondertussen droeg de ram de twee kinderen steeds verder over land en zee. Toen ze boven de Hellespontos kwamen, verloor Helle haar greep en viel in zee. Sindsdien draagt deze zeestraat haar naam: de Hellespontos, de Zee van Helle. De ram vloog verder naar het noordoosten, over de Zwarte Zee. Uiteindelijk bereikte hij Kolchis, aan de steile oostkust van de Zwarte Zee. Daar trouwde Phrixos met Chalkiope, de dochter van koning Aietes. Phrixos offerde de wonderbaarlijke ram aan Zeus en Aietes hing de gouden vacht op

in het heilige woud van Ares. Hij bevestigde het Gulden Vlies aan een beuk en liet het bewaken door een slang die nooit sliep. Na verloop van tijd stierf Phrixos en werd hij in Kolchis begraven. Maar zijn geest vond geen rust. Hij lag immers begraven ver van zijn vaderland en van de geliefde heuvels van Hellas. Daarom verscheen hij in de dromen van de helden van Iolkos. Bedroefd riep hij hen toe: “Kom en bevrijd mijn geest, zodat ik naar mijn vaderland, mijn voorouders en mijn verwanten kan terugkeren. Dan zal ik eindelijk rust vinden.” De helden vroegen hem: “Maar hoe kunnen wij je geest bevrijden?” Phrixos antwoordde: “Jullie moeten over zee naar Kolchis varen en het Gulden Vlies naar mijn vaderland brengen. Wanneer het daar is teruggekeerd, zal ook mijn geest naar huis kunnen terugkeren en zal ik bij mijn voorouders kunnen rusten.” Zo verscheen Phrixos telkens opnieuw in hun dromen. Maar wanneer de helden wakker werden, keken ze elkaar bezorgd aan. “Wie zou naar Kolchis durven varen?” vroegen ze zich af. “Wie zou het Gulden Vlies uit het land van koning Aietes kunnen terugbrengen?” Niemand was dapper genoeg om deze gevaarlijke tocht te ondernemen. De tijd was nog niet gekomen. Phrixos had een neef die Aison heette. Hij was koning van Iolkos, aan de kust, en heerste over het volk van de Minyers. Net als Athamas was Aison echter een ongelukkig man. Hij had een halfbroer, Pelias, die volgens sommigen de zoon van een nimf was. Over zijn geboorte deden allerlei duistere verhalen de ronde. Toen Pelias nog een baby was, werd hij in de bergen achtergelaten. Daar kwam een wilde merrie voorbij en trapte hem. Een herder vond het kind en nam hem mee naar huis. Door de trap was zijn gezicht helemaal donker en beurs geworden. Daarom noemde de herder hem Pelias, naar zijn donkere uiterlijk. Pelias groeide op tot een hardvochtige en wetteloze man. Hij beging vele misdaden en

verdreef uiteindelijk zijn halfbroer Aison uit Iolkos. Ook zijn broer Neleus verdreef hij uit het land. Daarna nam Pelias de macht over en werd hij koning van Iolkos. Aison verliet bedroefd de stad. Hij nam zijn kleine zoon mee en leidde hem de bergen in. Hij dacht: “Ik moet de jongen verbergen. Anders zal Pelias hem zeker doden, want Iason is de rechtmatige erfgenaam.” Aison trok vanaf de kust het dal in. Hij liep langs wijngaarden en olijfgaarden en stak de rivier Anauros over. Daarna klom hij de Pelion op, de machtige berg waarvan de toppen met sneeuw bedekt waren. Aison klom steeds hoger de berg op, over rotsen en door drassige paden. Uiteindelijk werd de jongen zo moe en kregen zijn voeten zoveel pijn dat Aison hem in zijn armen moest dragen. Na lange tijd bereikten ze de ingang van een eenzame grot, aan de voet van een machtige rotswand. Boven hen lagen dikke sneeuwvelden die in de zon langzaam smolten. Rond de ingang van de grot groeiden prachtige bloemen en geneeskrachtige kruiden, alsof iemand er een tuin had aangelegd. Vanuit de grot klonk muziek en de stem van een man die zong. Aison zette de jongen neer en fluisterde: “Wees niet bang. Ga naar binnen. Wie je daar ook aantreft, leg je handen op zijn knieën en zeg: ‘In naam van Zeus, vader van goden en mensen, ben ik vanaf vandaag uw gast.’” Iason ging zonder aarzelen naar binnen. Ook al was hij nog maar een jongen, hij was de zoon van een held. Eenmaal in de grot bleef hij vol verwondering staan luisteren naar het wonderlijke gezang. Daar zag hij de zanger liggen op berenvellen en geurige takken. Het was Cheiron, de oude centaur, de wijste van alle wezens. Vanaf zijn middel had Cheiron het lichaam van een man, maar daaronder was hij een krachtig paard. Zijn lange witte haren vielen over zijn brede schouders en zijn witte baard over zijn bruine borst. Zijn ogen waren wijs en vriendelijk en zijn voorhoofd was hoog en indrukwekkend als een

bergwand. In zijn handen hield hij een gouden lier. Met een gouden plectrum bespeelde hij de snaren terwijl hij zong. Zijn ogen schitterden en het leek alsof de hele grot door zijn muziek werd verlicht. Cheiron zong over het ontstaan van de tijd, over de hemel en de dans van de sterren. Hij zong over de oceaan, over de lucht en het vuur en over het ontstaan van de wonderlijke aarde. Hij zong over de rijkdommen die in de bergen verborgen lagen, over de edelstenen diep in de aarde, over de aderen van vuur en metaal en over de geneeskrachtige eigenschappen van planten. Hij zong over de taal van vogels, over profetie en over de geheimen van de toekomst. Daarna zong hij over gezondheid, kracht, moed en een dapper hart. Hij zong over muziek, jagen, worstelen en alle sporten waarin jonge helden zich konden bekwamen. Ook zong hij over verre reizen, oorlogen, belegeringen en de roemrijke dood van een held op het slagveld. Ten slotte zong hij over vrede en voorspoed, over een land waarin rechtvaardigheid heerste. Terwijl Iason luisterde, vergat hij alles om zich heen. Hij dacht niet meer aan zijn vader, Iolkos of het doel van hun tocht. Toen zweeg de oude Cheiron en riep de jongen bij zich.

Iason liep naar hem toe en wilde zijn handen op zijn knieën leggen. Maar Cheiron glimlachte. “Roep je vader Aison hierheen,” zei hij. “Ik weet wie je bent en wat er is gebeurd. Ik heb jullie al vanuit de verte in het dal gezien, nog voordat jullie de stad verlieten.” Aison kwam bedroefd de grot binnen. Cheiron keek hem aan en vroeg: “Waarom ben je niet meegekomen, Aison, zoon van de Aeoliden?” Aison antwoordde: “Ik dacht dat Cheiron medelijden zou krijgen met de jongen wanneer hij hem alleen naar de grot zag komen. Tegelijkertijd wilde ik weten of hij onbevreesd genoeg was om zich als de zoon van een held te gedragen. Maar nu smeed ik u, bij Vader Zeus, laat hem bij u blijven tot betere tijden aanbreken. Voed hem op tussen de zonen van helden, zodat hij later het huis van zijn vader kan wreken.” Cheiron glimlachte. Hij trok de jongen naar zich toe, legde zijn hand op Iasons gouden lokken en vroeg: “Ben je bang voor de hoeven van mijn paard, jongen? Of wil je vanaf vandaag mijn leerling zijn?” Iason antwoordde: “Ik zou graag zulke paardenhoeven hebben als u, als ik daarmee ook zulke prachtige liederen zou kunnen zingen.” Cheiron lachte. “Blijf dan bij mij tot de zon ondergaat. Wanneer je speelkameraden thuiskomen, zal je samen met hen leren hoe je een koning moet zijn: waardig om over dappere mannen te heersen.” Daarna wendde Cheiron zich tot Aison. “Ga in vrede terug. Buig voor de storm, zoals een verstandig man doet. Deze jongen zal de Anauros niet opnieuw oversteken voordat hij een eer is geworden voor jou en voor het huis van Aiolos.” Aison huilde om zijn zoon en ging weg. Maar Iason huilde niet. Zijn hoofd was gevuld met gedachten aan de wonderlijke grot, de wijze centaur, diens muziek en de heldenzonen die hij spoedig zou ontmoeten. Cheiron gaf hem een lier en leerde hem spelen. Zo oefende Iason tot de zon laag achter de rotswand stond en buiten plotseling stemmen en gejuich klonken. Daar kwamen de zonen